

РЕШЕНИЕ

№ 1642

гр. София, 15.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 19.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10173** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/. Делото е образувано по искова молба на Е. И. И. за заплащане на сума в размер на 7200 лева, за периода 22.08.2017г. до 22.02.2018г., представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, за това, че на ищеца е било прекратено служебното правоотношение с ответника, прекратяването на служебното правоотношение е било отменено като незаконосъобразно и през посочения период е останал без работа. Претендира се и присъждането на законната лихва върху сумата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата. В съдебно заседание ищецът се представлява от адв. К., която поддържа исковете и претендира разноски по делото. Ответникът – Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури /И./, за съдебно заседание не изпраща представител. По делото е постъпило становище от процесуален представител на И. юрк. А., в което се поддържа неоснователност на претенцията. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на ищеца. Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на исковете.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от

фактическа страна:

Със заповед № ЧР154/21.08.2017 г. на изпълнителния директор на И. е прекратено служебното правоотношение на ищеца, с място на работа Сектор „Организация, контрол и анализ“ (ОКА) в Главна дирекция „Рибарство и контрол“ (ГДРК), [населено място], където ищецът е заемал длъжността "юрисконсулт" с ранг „II младши“.

С решение № 2788/24.04.2018 г. по адм. д. № 10452/2017 г. на АССГ е отменена заповед № ЧР154/21.08.2017 г., като незаконосъобразна. С решение № 2071/13.02.2019 г. по адм. д. № 7760/2018 г. на ВАС е оставено в сила решение № 2788/24.04.2018 г. по адм. д. № 10452/2017 г. на АССГ

По делото е приложено копие на служебна книжка № 0121185 на Е. И. (л. 63-64) от което се установява, че към 02.07.2017 г. същият заема длъжността „юрисконсулт“ в с-р „ОКА“ в ГДРК, с ранг II младши и основна заплата 1200 лева. Представено е и копие от трудова книжка № 472/01.06.2009г. (л. 65-66). Представени са от ответника фишове за заплата от м. октомври и ноември 2017 г., служебни бележки от Агенцията по заетостта, НАП, извлечение изх. № 0890-49-009252/11.02.2020 г. от [фирма] на банкова сметка [банкова сметка] с титуляр Е. И. И. (л. 145 – 148) и справки от ТБ СЖ Е. АД по сметка [банкова сметка], с титуляр Е. И. И..

По делото са приложени решение № 6198/23.10.2019 г. по адм. д. № 2912/2019 г. на АССГ и решение № 10333/28.07.2020г. по адм. д. № 14589/2019 г. на ВАС.

По делото е изслушана съдебно – счетоводна експертиза, която съдът кредитира и следва да обсъди в изложението си. Вещото лице констатира, че на И. е изплатено обезщетение в размер на две нетни основни заплати от 1080 лева /1200 лева – бруто/ и е удържан 10% Д. в размер 240 лева през м. октомври и м. ноември 2017 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Искът е процесуално допустим за разглеждане по същество.

Преди всичко следва да бъде посочено, че вследствие на многобройните уточнения, съдът с определение от о.с.з. от 02.07.2020г. е определил предмета на делото, а именно: иск с правно основание по чл. 121, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 104, ал. 1 от З.Д.Сл., за сума от 7200 лева, представляваща частичен иск от целия иск в размер на 9300 лева, за периода от 22.08.2017 г. до 22.02.2018 г.

Съгласно чл. 104 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

Установява се, че с решение № 2788/24.04.2018 г. по адм. д. № 10452/2017 г. на АССГ е отменена заповед № ЧР154/21.08.2017 г.

От ССЧЕ установява, че ищецът не е назначаван на служебно или трудово правоотношение през периода 22.08.2017 г. – 22.02.2018 г. Същото се потвърждава от представените справки от НОИ, служебна книжка и трудова книжка. Следователно налице са елементите от фактическия състав на чл. 104, ал. 1 предл. 1 от ЗДСл.

Спори се за размера на исканото и дължимо обезщетение. Ищецът претендира сумата от 7200 лева /частично от 9300 лева при основно възнаграждение от 1550 лева/, което представлява шест – месечното основно трудово възнаграждение. С решение № 6198/23.10.2019 г. по адм. д. № 2912/2019 г. на АССГ, потвърдено с решение № 10333/28.07.2020 г. по адм. д. № 14589/2019 г. на ВАС, е решен въпросът с възнаграждението на ищеца И., поради което няма причина настоящият съдебен състав да приеме, че основното месечно възнаграждение на Е. И. би могло да бъде по-високо от 1200 лева. Със заповед № ЧР-117/25.02.2019 г. И. е възстановен на длъжност в И. с основана месечна заплата от 1200 лева, като с решение № 6198/23.10.2019 г. по адм. д. № 2912/2019 г. на АССГ, потвърдено с решение № 10333/28.07.2020 г. по адм. д. № 14589/2019 г. на ВАС, с което е отхвърлена претенцията на И. за липса на актуализиране на основното му трудово възнаграждение.

Противно на твърденията на представителя на ищеца, от страна на ответника е формулирано възражение за прехващане. Макар и непрецизно, становището в молба на л. 108-109 съдът цени именно като възражение за прехващане, доколкото именно от същото се изразява ясно, че на ищеца е била преведена сумата от 2400 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл. Молбата от 12.02.2020 г. е постъпила след окончателното решение № 2071/13.02.2019 г. по адм. д. № 7760/2018 г. на ВАС, свързано с отмяната на заповед № ЧР154/21.08.2017 г. От този момент – 13.02.2019 г., платеното обезщетение по чл. 106, ал. 1 от ЗДСл е получено без правно основание, като от този момент са налице две ликвидни и изискуеми насрещни вземания.

Съгласно чл. 104 от Закона за задълженията и договорите прехващането се извършва чрез изявление на едната страна, отправено до другата. Двете насрещни вземания се смятат за погасени до размера на по-малкото от тях от деня, в който прехващането е могло да се извърши, а именно от 13.02.2019 г., когато с решение № 2071/13.02.2019 г. по адм. д. № 7760/2018 г. на ВАС, е решен окончателно въпроса за отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение № ЧР154/21.08.2017 г. на И. и, от който момент вземанията са станали изискуеми. В случая И. дължи на И. обезщетение поради незаконното му уволнение, а той от своя страна дължи връщане на полученото обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл, тъй като с отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение изплатеното на това основание обезщетение е получено на отпаднало основание.

От доказателствата по делото се установява, че на Е. И. са били изплатени на м. октомври и м. ноември 2017 г. сумите от 1080 лева. В тази връзка съдът кредитира представените по делото справки от С. на л. 151 и 153 от делото, от които е видно, че същите суми са постъпили по сметка [банкова сметка] в ТБ [фирма] с титуляр Е. И. И.. Съдът приема, че именно това е релевантната за делото сметка, доколкото И. изрично е посочил същата в искане вх. № 9400-16123/25.09.2017 г. за изплащане на обезщетението по чл. 107, ал. 3 от ЗДСл. По мнение на съда неправилно И. е посочил разпоредбата на чл. 107, ал. 3 от ЗДСл, доколкото същият е бил освободен поради съкращаване на длъжността и цитираната разпоредба е неприложима. Все така обаче няма значение за получаването на сумите, както и прихващането, коментирано по-горе.

Основното в случая е, че И. е получил сумата от 2160 лева общо за м. октомври и м. ноември 2017 г., представляващи обезщетение за времето, през което е останал

без работа, по сметка [банкова сметка] в ТБ [фирма] с титуляр Е. И. И..

Тук следва да се обсъди представеното по делото извлечение от сметка [банкова сметка] при [фирма] с титуляр Е. И. И. (л. 145 – 148) и свързаната със същата сметка претенция за неполучаване на обезщетение. По принцип няма пречка физическо лице да притежава повече от една сметка в различни банки, от значение е обаче сметката, с която лицето оперира и конкретно в която е получило обезщетението. Бе посочено, че И. изрично е заявил сметка № [банкова сметка] в ТБ [фирма] за получаване на обезщетение. Същата сметка е ползвана и в отношенията на ищеца със съда – молба на л. 14, 57, 73, 80 от делото. В този смисъл съдът намира за неоснователно възражението на ищеца, че не е получил обезщетението по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл по сметка [банкова сметка] при [фирма].

Предвид гореизложеното, съдът намира за основателен иска на Е. И. И. в размер по вариант 1 от ССЧЕ, а именно 4320 лева, като от претенцията 7200 лева следва да бъдат извадени 2160 лева изплатени за м. октомври и м. ноември 2017 г. обезщетения, както и дължимият данък общ доход в размер на 10% или общо 720 лева.

Основателността на основната претенция води до основателност и на акцесорната такава, поради което на И. следва да бъдат възложени и лихвите върху сумата от 4320 лева от момента на завеждане на иска до окончателното изплащане на сумата.

По отношение на разноските по делото:

Заявена е претенция за присъждане на разноски по делото от ищеца в размер на 1385 лева, от които 1120 лева адвокатски хонорар, 250 лева за ССЧЕ, 10 лева ДТ и 5 лева за СУ. С отговора на иска е направено възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Съдът намира, че възражението е неоснователно, проведени са няколко съд.зас., ивършен е немалък обем адв. работа, поради което справедлив и обоснован размер на адвокатското възнаграждение по см. на чл. 36 от ЗА е претендираният размер от 1120 лева за адвокатски хонорар. Същият следва да се редуцира обаче, съобразно уважената част от иска, а именно до размер от 672 лева. На ответника също следва да се присъди юриск. възнаграждение в размер на 100 лева, което обаче следва да се редуцира, като се уважи, съразмерно на отхвърлената част от иска, а именно: в размер на 40 лева. По компенсация, на ищеца следва да се присъди адв. хонорар в размер на 632 лева. Така, следва да се уважат разноски общо в размер на 897 лева.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Второ отделение 33^{ти} състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури да заплати на Е. И. И. сумата от 4320 (четири хиляди триста и двадесет) лева, представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за периода 22.08.2017 г. до 22.02.2018 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от завеждането на исковата молба до окончателното изплащане на сумата;

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури да заплати на Е. И. И. сумата от 897 (осемстотин деветдесет и седем) лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: